

σημείωμα για την έκδοση

Οι μυθικοί πολεμιστές της Αίγινας, μετά τη θριαμβευτική εκστρατεία τους στην Τροία, δοξάστηκαν στον τόπο τους, στον ιερό λόφο της Αφαίας. Έχοντας μείνει για αιώνες κρυμμένοι στον ναό τους, έμελλε να ταξιδέψουν ξανά και να δοξαστούν σε ξένο τόπο. Επιδεικνύουν τις άρτιες κινήσεις τους, προκαλούν το δέος των θεατών, βρίσκονται σ' ετοιμότητα. Είναι περήφανοι και άξιοι πολεμιστές.

Όταν η Γλυπτοθήκη αδειάζει, νοσταλγούν τον πευκόφυτο λόφο, όπως η Αφροδίτη νοσταλγεί το όμορφο νησί της. Αναρωτιέμαι αν νιώθουν το ίδιο οι Λαπίθες και οι Κένταυροι του Παρθενώνα και αν οι έφιπποι Αθηναίοι αγωνιούν — θα φτάσει ποτέ το πέπλο στη θεά τους; Η Καρυάτιδα και η φτερωτή Νίκη παλεύουν να μην ξεχάσουν τις αδερφές τους. Οι Μαγεμένες, άραγε, θυμούνται τη Θεσσαλονίκη;

Εγώ θυμάμαι τη μέρα που ξεναγήθηκα στον ναό της Αφαίας από τον καθηγητή Schwandner. Είπε κάτι που θα μείνει στο μυαλό μου για πάντα. Μίλησε για το *numen*, την ενέργεια του τόπου, αυτό που κάνει τους ανθρώπους να λατρεύουν θεούς στο ίδιο μέρος ανά τους αιώνες. Γεννάει και κάτι άλλο, λοιπόν, ο λόφος εκτός από τα αγάλματα, κάτι άπιαστο. Οι αίθουσες των μουσείων μπορεί να φιλοξενούν τα μάρμαρα, το *numen*, όμως, παραμένει στον τόπο.

Α. Σχοινιά